

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387972640/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

se til den sidste yndige Hilsen, med hvilken hun forsvandt. Jeg gjentog ethvert af hendes Ord. Jeg dansede alle vore Dandse om igjen; og nu først begreb jeg, hvori hendes Mesterskab, ogsaa i denne Færdighed bestod; ej allene i Skjønheden, men og i Letheden af alle hendes Bevægelser. Uden allermindeste Anstrængelse udførte hun de dengang endnu brugelige Armaturer; Arme og Fødder rørte sig ligesom ved et skjult Maskinerie i uforstyrrelig Takt, medens det dejlige Legeme svævede mellem de andre Dansende, ligerviis som Svanen sejler rank og roligt mellem tumlende Bølger.

Jeg lod min Indbildningskraft paa ny afprøve mig hendes Miner, Smil og Øjekast, naar vi mødte hinanden, naar vi talte sammen; om de ikke indeholdt noget meer end blot Artighed: det syntes saa – men – her greb mig pludselig den Tanke: hvorledes var hun mod de andre unge Mandfolk? – hm! det vidste jeg ikke. Kun det havde jeg dog bemærket: at Correctorens Broder nogle Gange betragtede hende, dog med en vis Alvorlighed; og at hun ligesaadan havde skotter til ham fra Siden. Han var rigtignok en Mand henad Aarene, men af et yngre endnu mandigt og kraftfuldt Udseende. Hans Haar og Kindskjæg faldt mere i det graae end i det sorte, men vanhældede dog ikke Smukheden af hans solbrændte Ansigt, der oplivedes af et par muntre lyseblaae Øjne. Hans Skabning var atletisk og hans Holdning som en Krigers. – Dog herover beroligede jeg mig snart, saameget lettere som jeg hørte ham snorker af Hjertens Grund. Han og Broderen – de Uadskillelige! – vare nemlig flyttede op i min forrige Seng, og jeg havde faaet en anden i samme sorte Stue; eftersom de sidst tilkomne Damer indknebe Huusrummet til det yderste.

Jeg vaagnede først temmelig højt op paa den korte Vinterdag. Jeg keeg over til den anden Seng – den var tom. Jeg drejede mig om til Vinduet: Solen skinnede derind. Jeg stod op.

Som jeg var paa Klædt til at gaae ned, og allerede udstrakte Haanden efter Trykkeren, lød der en taktmæssig Knirken inde fra den store Sal – mon det er hende? tænkte jeg, listede mig hen til den velbekjendte Dør, og linnede saa sagselig ved den, at jeg kunde med det ene Øje titte derind. – Det var hende! Hun var i Morgendragt; men et Kæstørklæde tildækkede Hals og Barm – ej engang Dagen maatte see dem. Hun var ifærd med, i en Commode at gjemme sin pent sammenlagte Balstads; og da hun blev færdig dermed, trak hun en anden Skuffe ud, tog noget i Haanden, som jeg ikke kunde see, men hvorfra

nedhængte en sort Lidse af Silke eller Haar. Længe betragtede hun det med dyb Vemodighed, sukkede, trykkede det med begge Hænder til Brystet, kyssede det, og vendte de graadfulde Øjne didop, hvor de Dødelige søge Trøst for Smerten hernede. Derpaa glemte hun atter det fremtagne, tørrede sine Øjne, og forlod Salen med roligt Aasyn og lette Fjed.

Hvad kunde det være? et Billede formodentlig; men hvis? en Elskers? – det faldt mig tungt paa Hjertet – maaskee en Moders? – det lettedes igjen. Men hvo var hun da selv? en Emigrantinde? af høj Stand – alt for høj! det forraade jo hendes fuldkomne Dannelse. –

«Vished!» sagde jeg fast besluttet til mig selv, og ombyttede min Ensomhed med Selskabets muntre Larm.

7. Liniedanserinden

Dagen henløb, uden at jeg var kommen i det rene med mig selv, paa hvilken Maade jeg vilde erklære mig for Alice; men da jeg nu engang havde bestemt, at jeg vilde, kunde jeg og uden mærkelig Adspredelse deltage i Forsamlingens adskillige Morskaber, som dog fra nu af havde saa lidt tiltrækkende for mig, at jeg ikke er istand til at mindes, mindre at beskrive dem.

Det var Juleaften. – Følgende Helligdag tog jeg i Kirke, ledsaget af nogle Faa, hvoriblandt de tvende Brødre. Alice var der – det vidste jeg – men Comtessen ikke, saasom hun ikke befandt sig vel. – Under hele Tjenesten saae den andægtige Pige kun paa Præsten og sin Bog: Det glædede mig. – Først da vi begge paa eengang traadte ud af Stolen, mødtes vore Øjne. Hun rødmede, og hilsende venligt; men tale sammen gjorde vi ikke – jeg manglede Mod dertil. – «I Morgen!» tænkte jeg.

Det blev Morgen igjen. – Brødrene havde, som de forrige Dage, forladt Værelset. – Jeg stod op – Jeg stod en heel Time, lyttede, keeg ind i Salen – nej! hun var der ikke. Flere Gange gik jeg til Kammerdøren, og vendte atter tilbage. Min Beslutning vaklede, mit Mod sank. – Da lød omsider den velkendte Knirken. «Nu eller aldrig!» sagde jeg halvhøjt, og gik derind. Hun syslede ved Commoden; men da hun fornem nogen, vendte hun sig hastig imod mig; jeg saae, at hun for-